

Sør-Amerika i januar 2012:

Fantastiske Andesfjellene

Motorsykkeltur på andre kontinenter gir nye opplevelser og muligheten for MC-kjøring på sommerføre hele året. Det er kulturen, menneskene, infrastrukturen og klima som gjør opplevelsen annerledes enn Skandinavia.

TEKST & FOTO: BØRRE SKIAKER

Endelig på vei mot fjellet etter noen timers kjøring nordover fra Santiago

Vi var fire personer som leide hver vår BMW F 800 GS i Santiago, Chile, fra 5. januar til 16. januar i år. Turen skulle gå nordover i Andesfjellene mellom Chile og Argentina og opp til Bolivia. Totalt ca 3000 km. Vi avtalte å levere motorsyklene i Antofagasta for å unngå å kjøre tilbake til Santiago. Planen var å fly videre til Peru og derfra og hjem.

For å unngå sidevesker på sykkelen møtte jeg opp på Gardermoen i adventure støvler, bukse der beina kunne tas av og motorsykkeljakke. Bagasjen besto av hjelm og en halvfull "tube" med det mest nødvendige. Dette gikk som håndbagasje på flyet. De tre andre hadde minst dobbelt så mye med, hvilket innebar at de måtte kjøre med sidevesker og toppveske.

Temperaturen i Chile var for det meste 15-25 grader, med unntak av høye fjellpass på nærmere 5000 m der vi leste av 2 grader, og ørkenområdene midt i landet der vi leste av 33 grader.

Mot Andes

Vi hadde booket overnatting i Santiago på ankomstdagen, slik at vi kunne konsentrere oss om å hente sykler og klargjøre disse til start morgenen etter. Det var rushtrafikk ut av Santiago morgenen etter og de som hadde sidevesker på slet med å kjøre mellom bilene. Etter litt tid løste det seg og vi fikk opp farten nordover på den kjedelig panamerikanske motorveien, som blant annet går rett frem så langt øyet kan se gjennom ørkenområder. Vi kjørte kun 2-3 timer før vi svingte av østover på mindre veier som førte oss mot de flotte Andesfjellene. Fjellkjeden måler på sitt høyeste 6900 m, og snøen dekker de høyeste områdene. Tidvis kunne Andes minne litt om Himalaya, med flotte høye, bratte fjell og topper som strekker seg mot en knallblå himmel.

Det var godt å komme bort fra motorveien. På vei mot Andes startet terrenget å bli ku-

pert umiddelbart, med fjell og fine svingete asfalterte veier. Siden Chile er så smalt kommer man raskt fra Stillehavskysten i vest og opp i Andesfjellene i øst. Etter å ha registrert smale grusveier opp mot ulike fjelltopper ble fristelsen for stor, og vi bestemte oss for å ta en avstikker på en slik grusvei opp mot en fjelltopp. Det var dårlig grusvei med løs sand, mellomstore steiner og mengder av kaktuser. Og den ble brattere og brattere. Fantastisk utsikt over et annerledes landskap der det meste var brunt fjell med kaktuser på. Etter den fine avstikkeren begynte min sykkel å bli underlig i svingene. Fordekket var punktert og det var kaktus i dekket.

Tidlig kveld kom vi til et anbefalt hotell utenfor en liten by som heter Ovalle, og heldigvis hadde de noen ledige rom. Nå var det bare å ta en skål, dusje, spise og sove. Neste morgen skulle vi lenger inn i fjellene til den argentinske grensen.

Fjellpass

Det er fantastisk å stå opp å vite at det eneste du skal gjøre er å reise videre på motorsykkelen. Frokosten var som regel mellom kl 7.00 og 8.00. Vi var oftest på veien før kl. 09.00 hver morgen.

Etter å ha fylt bensin, vann og fått med oss noe mat, så gikk turen videre på små dårlige grusveier i et område som heter Hurtado og man kan lett tro at disse småveiene fører ingensteds, men det er ofte feil. Disse små dårlige veiene er ofte det de har om man ønsker å kjøre i grigrente strøk. Når vi nærmet oss Argentina ble vi stoppet av politiet som nektet oss og kjøre nærmere grensen, uvisst av hvilken grunn. Vi fant deretter et fantastisk flott fjellpass vi kunne kjøre over. Det var bratt og steinete med tidvis løs sand. Litt for hard kjøring til toppen, til tross for selektiv styring på grunn av steiner, så klarte jeg å punktere på forhjulet igjen. Det

Noen punkteringer ble det på kaktus, spiker og slag fra steiner

var slangen som kom i klem mellom felgen og dekket denne gangen, og ikke kaktus som dagen før.

Det er viktig å ha med verktøy, lappesaker/slanger og deler du vet kan gå i stykker. Selv om folk er hjelpsomme finnes det ikke deler lett tilgjengelig. Mobildekning er varierende og kan du ikke spansk er det uansett vanskelig å kommunisere på telefon. Mange steder er det også temmelig folketomt, så det å sørge for nok vann i varmen, mat og bensin er en viktig del av planleggingen. Hver dag undersøkte vi, og planla ruten med hensyn til dette.

Konkurransinstinktet våkner

Vi hadde avtalt å møte Pål Anders Ullevålseter i Copiapo, der Dakar Rally hadde en hviledag i et ørkenområde. Vi bestemte oss for å henge på Despres, en fransk Dakar-fører i ypperste verdensklasse, morgenen etter. Starten gikk kl. 05.30 og det var mørkt og kjølig. Da Despres startet for å kjøre til dagens spesialetappe, ca 150 km unna, hang vi på for finne veien ut i ørkenen ved Inca de Oro. Despres forsøkte å bli kvitt sitt haleheng ved å kjøre utenfor veien i et krevende terreng. De andre gutta stoppet, men konkurransinstinktet mitt hadde våknet, så jeg hang på inntil jeg forsto at han skulle på do (sorry Despres!).

Vi ventet på neste, som var Coma, en spansk Dakar fører i verdensklasse, og hang oss på. Plutselig svingte også han ut av traseen (veien) og på nytt hang jeg på inntil han vennlig forklarte at han trengte litt tid for seg selv, men pekte i retning av starten på spesialetappen. De andre gutta forsto, men jeg var nok i "konkurranssekoma".

Etter å ha vinket Pål Anders av gårde og sett de fleste klasser dra av sted innover ørkenområdene ved Andes, gjorde vi det samme. Etter hvert forsvant det meste av veier, og GPS'en og jeg ble uenig om retningen. Farlig, sa heli-

Nordover langs Stillehavskysten fra Taltal

kopterpiloten som var med. Det er slik ulykker oppstår, når piloten ikke lytter til instrumentene. Men jeg var sikker. Vi måtte endre kurs for å finne bensin, og vi var allerede for langt nord etter mine beregninger, dessuten skulle vi lenger vest. Vi tok sjansen på å følge hodet fremfor GPS'en og det viste seg å være klokt. Etter påfyll av bensin etc. bestemte vi oss for å kjøre litt lenger syd og deretter vest. Vi ville bo ved Stillehavet og fant et slitt hotell med fantastisk beliggenhet i vannkanten i Taltal.

Punktering - igjen

Morgenen etter kjørte vi nordover med Stillehavet på venstre side og fjell på høyre side. Elendig vei og mye veiarbeid. Da veien stoppet 160 km fremme hadde vi en utfordring. Det var umulig å fortsette fordi veien var tatt av ras. Jeg visste at det gikk en vei over fjellet mot øst, men med lysende bensinlampe på en av syklene ville vi ikke kunne komme verken over fjellet eller tilbake til Taltal. Flaks som vi hadde dukket det opp et par brasilianere som hadde overnattet i området. De hadde en bensinbil og ¾ tank, så vi tappet bensin fra bilen og fant etter hvert veien videre over fjellet ved hjelp av noen lokale. Verken GPS eller mobiltelefon virket i det område.

Etter å ha fylt bensin i Antofagasta og fått litt mat, bunkret vi opp med vann og bestemte oss for å kjøre til San Pedro de Atacama, selv om vi visste det ville bli bekmørkt før vi kom frem sent på kvelden. Turen gikk fint med en ben-

En rast i Inca de Oro, der Dakar hadde en spesialetappe. Artikkelforfatteren i midten.

sinfylling underveis, men vi så ikke noe. Håpet bare veien var bra og at vi ikke traff noen alpakaer (sau med lang hals) eller andre dyr.

San Pedro er et flott sted nær grensen til Argentina og Bolivia. Gutta ville hvile dagen etter, mens jeg kjørte en dagstur til saltsjøen i ørkenen og deretter opp i Andes. Etter noen ukontrollerte bakhjulsskrener viste det seg at bakdekket var punktert. Det var en stor spiker i dekket. Jeg sto på 3700 meters høyde og hadde kun en boks med skum med. Det hjalp lite fordi hele slangen var sprekt, noe jeg så etter demontering. Jeg stoppet en jeep som kunne

hjulpet meg om jeg hadde hatt slangeløst dekk. Deretter kom det en brasilianer jeg møtte i en lang bensinkø tidligere på dagen. Han bisto med litt vann og mat, men kunne ikke gjøre annet. Deretter kom det et par østeuropeere på tandemsykkel. De hadde syklet i 9 måneder og hadde lappesaker og pumpe, men igjen, med spukket slange hjalp heller ikke det. Langt om lenge kom min melding frem til gutta som hvilte i San Pedro og ny slange og verktøy ble overlevert. Da var jeg glad. Etter det ble det en sen, men hyggelig middag i San Pedro.

På vei mot verdens høyeste geysir, El Tatio, i fantastiske Andes mellom Chile og Bolivia Varm kilde på 4300 m

Opp i høyden

Dagen etter gikk turen over et fjellpass der veien gikk på nesten 5000 meters høyde til Argentinske grensen og grensen til Bolivia. Et fint område å kjøre i med snø på fjellene og ørken i 2500 meters høyde. Vi splittet opp og jeg kjørte en 20 mils tur nordover i Andes langs grensen til Bolivia. Et fantastisk flott område med høye fjell, fine grusveier og ørkenlignende, folketomme områder. Hele turen gikk på 3500-4500 meters høyde. Jeg kjørte inn til verdens høyest beliggende geysir og en

varm kilde der det var mulig å bade mellom de hvitkledde fjellene. Virkelig et flott område det frister å komme tilbake til.

Det begynte nå å nærme seg slutten på turen og neste dag skulle vi møte på en person på en adresse i Antofagasta. Der skulle syklene leveres, for så å transporteres tilbake til Santiago, mens vi fløy videre til Lima i Peru.

Møte med Mijali, som skulle ta imot syklene, ble interessant. Han drev et drilling firma og leverte utstyr og deltok i planleggingen av redningsaksjonen for gruvearbeiderne som i

69 dager var stengt inne 620 meter under bakken i Chile. Han forklarte utfordringene med boring i vinkel, varmegang og kjøling av bor. De boret ett hull til kommunikasjon og luft, ett til mat og det siste store hullet som gruvearbeiderne ble dratt opp av etter 69 dager under jorden. En interessant avslutning som endte med en hyggelig invitasjon til MC tur med Mijali i de fantastiske områdene i Chile, Bolivia og Peru.

NORGESTREFFET

12. - 15. juli 2012

Løkta, vår fantastiske treffplass ligger i Gravdal i Vestvågøy kommune. Treffet arrangeres midt i fellesferien, noe som gir dere en unik mulighet til å både få med deg treffet og oppleve hva Lofoten har å by på.

Vi tilbyr

God mat og drikke	Topp stemning
Stor flott treffplass	Fellestur
Musikk uti de små timer	Utmerkede sanitærforhold

Vi i Lofoten MC gleder oss til å arrangere Norgestreffet 2012 og ser frem til å ønske dere velkommen til uforglemmelige dager i Lofoten

Ønsker du kontakt med oss?

Janne K. Hovland, tlf 932 10 460, janne.k.hovland@gmail.com
Tor-Arne Hammer, tlf 950 87 858, torhamm2@online.no

www.norgestreff.no

